

Kázání Marka Vanči z 24. prosince 2019 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 24. prosince 2019 v Krucemburku

I.čtení: Iz 9, 1-6

II.čtení: 1. Tm 1, 15-16

Milé sestry a milí bratři,

otázka, proč a k čemu jsou Vánoce, zaměstnává snad všechny lidi. Odpověď na tuto otázku je různá. Někteří říkají, že Vánoce jsou proto, aby se nemuselo do práce a do školy a připojí, že jde o jídlo, pití a dárky. Jiní říkají, že Vánoce jsou svátky rodiny, svátky klidu a míru, kdy je možné vyjet si na hory a udělat něco pro své zdraví. Další se těší na pohodu u televizní obrazovky a na vánoční idylku.

Jistě i pro nás mají Vánoce tento rozměr klidu, dostatku a pohody - nežijeme v tomto smyslu jinak než druzí lidé, ale přece jen by nám tento výčet nestačil. Chybí v něm důvod, proč se slaví Vánoce. Na otázku, proč se Vánoce slaví, k čemu vlastně jsou, lze nalézt odpověď v textu kázání. Apoštol nám tam říká naprosto jasně a zásadně: „Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky“. To je smysl Vánoc, to je smysl Božího vtělení, podstata toho, proč se Bůh stal člověkem. Bůh se rozhodl vzít naši lidskou bídu na sebe. V Ježíši narozeném v Betlémě se Bůh rozhodl porozumět člověku v jeho situaci. Proto přišla betlémská událost a svatý, nekonečný a vznešený Bůh se stal člověkem. Přišel, aby nám porozuměl, aby pochopil naše lidské problémy, aby je prožil a překonal vše, co nás svírá. O tom, že to Bůh myslel a myslí vážně svědčí i způsob, jakým přišel na svět. Ještě než se měl narodit, tak přišla první nouze, nebylo, kde by ho matka porodila, až se našla stáj, chlívka pro zvířata, tam se Bůh narodil v lidské podobě. Přišel v nepředstavitelné nízkosti a ani později, v dospělosti, skoro nic neměl. Jednou řekl: „Lišky mají doupatka a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil“. Ježíšovi se nevyhýbala žádná z našich trápení, trpěl, plakal, byl pronásledován. Jeho život se neodvíjel v klidu. Nakonec byl od svých vlastních lidí obviněn a vláčen před soud. Zažil mnoho příkoří, posměchu a bolesti. Byl zbit a poplíván. Nesl svůj vlastní kříž, nástroj ke krutému zabíjení, na místo popravky. Vrcholem bylo, že ho jako zločince a vyvrhele ukřižovali. Byl opuštěn od lidí a v tu chvíli i od Boha. Je to skoro nepochopitelné - Bůh sám sebe zmařil, šel cestou utrpení a smrti, aby slavně třetího dne vstal z mrtvých a překonal tak hříchy a smrt. To všechno Bůh podstoupil, aby se nám maximálně přiblížil, aby přišel k nám lidem na dotek blízko.

Mnozí lidé si ovšem myslí, že Bůh nerozumí jejich trápení, že nám ani rozumět nemůže a už vůbec nám nemůže pomoci. Je pravda, že mnozí lidé na světě nemají ani co jíst, že mnozí denně ztrácejí střechu nad hlavou, mnozí umírají na následky katastrof a neštěstí, mnoho lidí je pronásledováno, mnoho lidí umírá předčasně na těžké a nevléčitelné nemoci. Je mnoho těžkých a neradostných věcí v tomto světě i v životě jednoho každého z nás. A právě pro tyto těžkosti si mnozí lidé myslí, že jim Bůh nemůže rozumět, ani jim pomoci, protože právě ty zlé skutečnosti ukazují, že nejspíše ani není.

Vánoce nám říkají, že se Bůh rozhodl stát se člověkem, aby se nám přiblížil v naší nouzi. Kdepak idylka, pohoda a klid. To jsme si z Vánoc udělali my. Hluboké Boží ponížení do lidské bídy, největší možné Boží sklonění k člověku, obrovské Boží nasazení - to je smysl Vánoc. Svatý Bůh se stal člověkem. Jak velká musela a musí být Boží láska. Až z toho člověka zamrazí, pochopí-li konečně, kdo to leží v jeslích. Z naší strany přece nebyl vůbec žádný důvod, aby to Bůh podstoupil. Jen velká Boží láska - žádné jiné vysvětlení Božího činu neexistuje.

Ježíš Kristus to udělal proto, „aby zachránil hříšníky“. Mnoho míst v bibli říká, proč Pán Ježíš přišel na tuto zemi. Čteme, že přišel hledat a zachránit zahynulé, přišel přinést světlo, vydat svědectví pravdě, sloužit a dát svůj život za druhé. Zde apoštol říká, že jedním z hlavních úkolů bylo: zachránit hříšníky.

Je nad slunce jasnější, že apoštol nepochyboval, že svět, ve kterém žijeme, je poznamenán naším hříchem, je zřejmé, že apoštol nepotřeboval svým čtenářům a posluchačům vysvětlovat, že jsou hříšní. Navíc sám nic nezakrývá a vyznává, že je hříšníkem, říká: „já k nim patřím na prvním místě“. Mnoho lidí okolo nás neví a netuší nic o hloubce své viny před Bohem. Sportovní komentátoři v televizi s oblibou mluví o hráčích vyloučených ze hry jako o „hříšnicích“. To je ovšem

typické pro člověka dneška- vážné věci zneváží a slova zásadního významu používá přeneseně a nevhodně. Svědčí to jen o jednom - že naši současníci nemají ponětí, co to hřích je a už vůbec je nenapadne, vztáhnout vážně toto označení na sebe sama. Lidé říkají - vždyť jsme slušná a spořádaná rodina, nikomu jsme neublížili, nikoho jsme nezabili, tak jacípak hříšníci. „Jsem hříšník“ - to je jedno z nejhlubších lidských poznání. Ani křesťan není ochráněn před pokušením myslet si, že to s ním není před Bohem až tak zlé. Je to jeden z ďábelských figlů, které na nás ten zlý zkouší. Poznat, že jsem hříšný, je obrovská výsada a dar. Je to milost od Boha. Povědět to se vsí vážností může jen ten, kdo pochopil a přijal, že Ježíš Kristus se narodil a přišel na svět také kvůli němu. Je nutné pochopit a vyznat spolu s apoštolem: přišel na svět také kvůli mé ztracenosti a mému hříchu. Radost Vánoc ovšem spočívá právě v tom, že Ježíš přišel kvůli takovým, jako byl apoštol nebo jako jsem já. Přišel kvůli tobě i mně. Kvůli nám, sestry a bratři. Protože se takto ponížene a tiše narodil, smíme s apoštolem pokračovat: „avšak došel jsem slitování!“ Obojí poznání patří k sobě. Jen hříšník ví, jakého došel slitování, a jen omilostněný vidí, jaký byl hříšník. Ježíš přišel, aby přemostil z Boží strany propast, která zela mezi námi a Bohem. Apoštol jasně a radostně vyznává, že Ježíš se mu stal pomocí a jedinou nadějí jeho života. Pokud se opravdu vážně ztotožníme s apoštolovým vyznáním, pak se nám vánoční div Božího narození stává mocí k životu. I my jsme došli slitování. I já jsem došel slitování. I já mám teď naději do budoucnosti.

Nebudu v tomto čase zbaven starostí, bolestí a nemocí a strachu. I smrtí musím projít. Nebude to jinak. Ale došel jsem slitování. Někdo mnohem silnější vzal můj život do svých rukou. Bůh je mi nablízku, je se mnou ve všem, co prožívám, ať je to cokoliv. Neodstraní zázračně naše problémy, ale pomáhá je nést, posiluje a vede nás. To jsou Vánoce. Už na to všechno nejsme sami. Hříšníci mají naději. Existuje odpuštění, slitování a nový život. Je nám nabízena věčnost, život v Boží blízkosti, život bez hříchu, bez bolesti, bez trápení.

Apoštol říká: „Věrohodné je to slovo“. Kristus skutečně přišel, aby zachránil hříšníky. Není to podvod. Betlémská hvězda zvěstující narození Božího Syna není mámivá bludička. Žádná lidská bouda. Žádná nejistá nabídka loterie. Je to věrohodné slovo. Tedy hodné víry. Naší víry. My všichni věříme všichni zprostředkovaně. Věříme na základě svědectví lidí, takových jako byl apoštol. Věříme Božímu slovu, které mezi námi jedná. Vánoce si žádají víry. Boží Dítě, Ježíš narozený v jeslích, je hoden naší důvěry a našeho následování. To vyplývá z toho, co ještě apoštol připojuje, že Boží dílo si zaslouží náš plný souhlas. Máme říci ano celým svým životem k Boží námaze konané v náš prospěch. Máme Božího Syna radostně a vděčně přijmout. Máme se ho držet. Máme vyznat spolu s apoštolem: Já hříšník jsem došel slitování, Bůh mě nepoměřil tvrdostí svého soudu, ale milosrdenstvím svého Syna. O tom jsou Vánoce. V betlémském dítěti docházíme všichni slitování a nepředstavitelné naděje.

Amen